

Promoția 2022

Clasa a XII-a A

Diriginte prof. RUS RADU

1. BLEDEA VASILE ADRIAN	7. DUNCA PETRU	13. MOLDOVAN ANAMARIA LAURA	19. RACZ MARIA FLAVIA
2. BOOCOCI CĂTĂLIN FLORIN	8. DRĂGUŞ NICOALE PLEŞU	14. PASĂRE VLĂDUȚ	20. ROCHNEAN ADELIN ANTONIO
3. BOROICA ALEXANDRU	9. KOVACS CASIANA GABRIELA	15. PAŞCA ALEXANDRU ALIN	21. SIMA ALIN
4. BRENNER VANESSA NOEMI	10. MARIŞ FLAVIU ŞTEFAN	16. PETROVAN DIANA GABRIELA	22. ȘMULEAC DARIA IULIA
5. BURMELEAC VASILE IULIAN	11. MICHNEA ȘTEFANIA MARIA	17. POP BIANCA	23. TINC ANASTASIA BLANCA
6. DAVID MINOLA REBECA	12. MIHALCA ANDREI VASILE	18. POP DRAGOŞ VASILE	24. TISELIȚĂ DAVID

CLASA a XII-a B

Diriginte prof. ROŞCA OVIDIU

1. ARDELEAN VALENTIN	8. CICEU IOAN MARIAN	17. MAIER-PRODAN ALEXANDRU	26. SABADÂŞ CRISTIAN COSMIN
2. BABOTA SEBASTIAN EGON	9. COPOSCIUC MARA LUCIANA	18. MAIOS MICHAELA	27. SKERHAK-LENGHEL ERIC
3. BATIN IRINA ADRIANA	10. COVRIG LARISA RALUCA	19. MARINA-FIȚ ANDREI	ANDREI
4. BĂLDEAN-GINTNER FRANCESCA	11. DUNCA DENIS IONUT	20. MESAROŞ MARK SEBASTIAN	28. TĂMAŞ IULIA
MELISSA	12. GAVALLER ARIANA GLORIA	21. MUJDAR MILAN	29. ȚIPLEA PAUL TIMOTEI
5. BOVICOREC GEORGE	13. HOTEA MIHAI	22. MINTĂU ELIZA	30. TURDA SORIN
ALEXANDRU	14. IURA BOGDAN VLĂDUȚ	23. PRICOP DOREL ANDREI	31. VANCEA CLAUDIU ILIE
6. BOROICA DENISA MARIA	15. KORMANSZKI ADRIAN	24. ROŞCA DELIA MARIA	32. VÎRSTA ANAMARIA MĂDĂLINA
7. BOTA EMILIA GABRIELA	16. LEORDEAN LUCA	25. RUS ALEXANDRU MIHAI	

Clasa a XII-a C

Diriginte prof. IUGA NICOLAE

1. BAIAS RAUL	8. KOSA SONIA	15. OLARU MAIA SABINA	22. STĂNCULESCU ANNEMARIE
2. BOKOR-NISTOR KAROLY PAL	9. LIHET IOAN VLAD	16. OPRIŞ CĂTĂLIN RĂZVAN	23. TĂMAŞ PAUL EMANUEL
3. FEHER GABRIEL ROBERT	10. LUPŞA ANA MARIA	17. OPRIŞAN GABRIEL CRISTIAN	24. TERİŞ EDUARDO TOBIAS
4. GYULAI ERIC ADRIAN	11. MADEAN DENIS LUCAS	18. PETRAN IULIANA	25. VRAJA MIHAI ALEXANDRU
5. IUGA CĂLIN EMANUEL	12. MÂRZA LUCA GEORGE TUDOR	19. PRIALA RADU NICUŞOR	OVIDIU
6. IURA ANDREI	13. MOIŞ LEA CARMEN	20. SAS ANDREEA MARIA	
7. KALLO ȘTEFANIA EMANUELA	14. MUNTEAN ALINA CRISTINA	21. SPĂTARU COSMIN AURELIAN	

Clasa a XII-a D

Diriginte prof. TIVADAR CORNEL

1. BLOTOREAN SEMIRAMIDA CORALIA	9. GLODEAN IOANA GEORGIANA	16. LAVIȚĂ ELUTA AMA	23. POP ANDREEA LORENA
2. BOGHEAN SORINA IOANA	10. GODJA ADRIAN IONUT	GEORGIANA	24. POP VLĂDUȚ PETRIAN
3. BOJE MELISA CLAUDIA	11. GONCEAR DAN	17. MAN ROBERT ANTONIO	25. POP DIANA ALEXANDRA
4. BORNUZ DANIEL FLORIN	12. GRAD ANA MARIA	18. MOLDOVAN MARIA ANDREEA	26. PRICOP VLAD COSMIN
5. BOŞCA BATRICIA LOREDANA	13. GRUMAZ NICOLE YASMINA	19. MOLDONAN MARIA LILIANA	27. REDNIC DANIELA GABRIELA
6. DUMA GABRIELA	14. HRENYUK TARAS CRISTIAN	20. ONIȚA AURA DENISA	28. ȚIBULEAC DARIA GEORGIANA
7. DUNCA ALEXANDRA CAMELIA	VASEA	21. PÎRJA MELANIA ILEANA IOANA	29. VRAJA LUCAS MARIO
8. FONTA ALIN VASILE	15. IUGA IOANA ALINA	22. POP ALDXANDRU IONUT	

Clasa a XII-a E

Diriginte prof. STOIANOVICI ADELINA

1. ANDREICA ALEXANDRU PETRU	9. HOTEA ANDREEA ȘTEFANIA	17. MIHAI DRAGOŞ	25. SIMION IOANA
2. BARNA MAIA DARIA	10. IENCI ANDREEA ELENA	18. MITON CARINA	26. STAN MARIA
3. CHINDRIS ANTONIA MEDEEA	11. IEUDEAN BIANCA MARIA	19. MUNTEAN GHİȚĂ DĂNUȚ	27. ȘTEŞ EMANUELA
4. CODREA GABRIEL IONUȚ	12. IUSCO PAULA IOANA	20. NISTOR CRISTINA IONELA	28. TISELIȚĂ DIANA
5. DANCI DARIA TEODORA	13. JURJ CAMELIA ANA	21. PLEŞ ILINCA IOANA	29. TUPIȚĂ IONUȚ
6. FRASZIN ADINA	14. LAURIUC RALUCA PAULA	22. POP ALINA MIHAELA	30. TİNȚAŞ KARLA ARIANNE
7. GOVOR ELENA ALINA	15. MARINA VALERIY	23. ROMAN LIVIA MARIA	31. VLAD CRISTINA DIANA
8. GRIGUȚĂ VASILE ALEXANDRU	16. MIH DANIELA GEORGIANA	24. SEDOREAC CLAUDIU IONUT	32. ZELENCIUC BIANCA ELENA

Clasa a XII-a F

Diriginte prof. POP IOAN

1. ANDREICA NISTOR ALEXANDRU	10. COVACI DĂNUȚ IOAN	18. MIH LUMINIȚA IOANA	27. RACH CLAUDIOU DANIEL
2. BERINDEA DARIA FLORINA	11. CRISMARI MIHAELA MARIANA	19. MUTU NICOLETA EMILIA	28. ROVENSCHI ANDREEA
3. BIZĂU CARLA MARIA	12. CULCER MONICA NOELIA	20. OPRIS OANA MARIANA	CRISTINA
4. BLEDEA LENUȚA RALUCA	13. DRĂGUŞ CRINA ALEXANDRA	21. PASCA COSMIN ILIUȚĂ	29. STIRB MADALIN GABRIEL
5. BOBRIUC IVAN RĂZVAN	14. DUNCA MARIA ECATERINA	22. PETROVAY DELIA LIANA	30. TOT RICHARD DANIEL
6. BODORCSUK BIANCA DIANA	15. ISVORANU BEATRISA MELANIA	23. PARJA VASILE	31. ULICI CRINA ALEXANDRA
7. CHIRI ANDREEA MARIA	16. ISVORANU DENISA ALISA	24. POP CĂTĂLIN VASILE	32. ZAHARIA MARIA DENISA
8. CODREA CRISTIAN VASILE	17. MARINCA ANDREEA	25. POP IOANA ALEXANDRA	
9. CODREA MARIANA LILIANA		26. POP DENIS EMIL MARIAN	

Clasa a XII-a G

Diriginte prof. LUCACI GEORGETA

1. ANDREICA IOANA CODRUȚA	9. CUPCEA PETRUȚA LENUȚA	17. PETRIC ALINA MARICICA	25. TELEPEAN GABRIEL IONUȚ
2. ARDELEAN SILVIA ANCUȚA	10. DRAGOMAN VLAD JAVIER	18. PETROVAN SELENA RAMONA	26. ȚIPLEA LARISA ANAMARIA
3. BANDREA ANDREI LUCIAN	11. FRASIN BIANCA DENISA	19. POLYAK HELGA FRANCISKA	27. TRIFOI ADRIAN VASILE
4. BERENDE SABINA DIANA	12. HAIDAMAC MARIA ADRIANA	20. POP ALEXANDRA REBECA	28. TUPIȘCA DENISA LETIȚIA
5. BERFELA AMALIA DANIELA	13. MAXIM LUCAS FLORIN	21. PRICOP ROXANA IRINA	29. ULICI-ROȘCA ALIN EMANUEL
6. BOBRIUC ROBERT NICOLAE	14. MOTREA ANDREI ADRIAN	22. REDNIC ALEXANDRU RAREŞ	30. VENGER FELICIA
7. CHIŞ MĂRIUCA CLAUDIA	15. PEITER VIOREL MARIAN	23. SIDĂU RAUL DANIEL	
8. COVACI ROMINA DELIA	16. PETRAR DIANA	24. ȘTEȚI DARIA ANDREEA	

Nota directorilor

Clasa a XII-a A

A-ul și normalul

Brenner Vanessa

Scriind aceste rânduri mă afund într-o nostalgie profundă... într-un început de dor peste care cred că n-o să trec în totalitate niciodată. Prea frumoasă clasă am avut. Într-o prea frumoasă clasă am fost elevă, și nu știu cum o să mă obișnuiesc să nu mai trebuiască să mă trezesc în fiecare dimineață cu gândul că eu trebuie să merg la școală să mă văd cu ei.

Niciodată n-aș fi crezut că timpul poate să treacă chiar aşa de repede. Încă îmi amintesc clar prima zi din clasa a IX-a aici la CNDV. Știu că atunci am ajuns deja să știu numele fiecărui coleg din clasă, și că încă din acea primă zi am început să dansăm, să cântam... să râdem împreună. Și asta s-a întâmplat acum aproape patru ani, când eu eram doar un boboc la CNDV, când nici n-aveam habar de ce se va întâmpla de atunci până acum.

Acești patru ani m-au învățat mai multe decât aş fi crezut, trecând de altfel prin numeroase momente care m-au făcut să-mi dau seama că sufletul e ceea ce te ghidează în mare parte în viață, acele destinații putând fi ba frumoase, ba pline de lecții din care eşti nevoit să înveți.

Clasa a XII-a A a fost o clasă unită și frumoasă nevoie să învețe mai multe „lecții” decât ar fi normal. A înghițit de mai multe ori în sec și de fiecare dată când nu făcea asta, doar ea era nevoie să suporte consecințele, doar ea era de vină pentru toate anormalitățile ce se întâmplau la nivelul ei. A fost

nevoie, de asemenea, să îndure persoane incompatibile cu ea, persoane de rang superior ei sau care se credeau prea bune pentru ea, „nevoie” la rândul lor, să o abandoneze de mai multe ori. Am fost o generație de sacrificiu, venită cu gânduri și vise mari, poate prea mari.

Această nevoie de îndurare este chiar lucrul ce a dus la frumusețea acestei clase, făcând-o mai puternică. „Lecțiile” au fost lungi și numeroase, dar noi, clasa A, am învățat din ele un singur lucru: că totul ține de noi și de alegerile noastre.

Rămași puțini în final, ne-am dat seama că totuși am fost destul de norocoși. Pot să recunosc deci că un bine uriaș ne-a acaparat la venirea celui de al treilea diriginte la clasa a XII-a A, singurul capabil să ne înțeleagă nevoile și ofurile, singurul care a fost sincer prin a ne arăta sprijinul și prietenia, singurul pe care l-am simțit egal nouă și care merită toate mulțumirile noastre și nu numai. Profesorul nostru diriginte va fi persoana de care ne va fi cel mai dor din tot CNDV-ul. Chiar că 3-ul e cu noroc!

Datorită lui, am ajuns să vedem și partea plină a paharului: liceul e perioada momentelor de neuitat iar noi, ca elevi, trebuie să ne bucurăm de ele cât mai putem. Așa că ne-am bucurat...

Ne-am bucurat de viața de licean până la capăt, am legat prietenii pe viață, am plâns de pierdere și chiar de revenirea lor, am reușit și eșuat împreună, ne-am

susținut unul pe altul, am râs împreună până la lacrimi dar cel mai important, am învățat și noi ce e iubirea. Iubirea, cel mai frumos sentiment, e ceea ce unește oamenii și asta e ceea ce ea ne-a făcut nouă: ne-a unit.

Consider că finalul este întotdeauna deschizător de alte drumuri, iar a trece prin ele mai departe este în același timp un rămas bun de la acesta... un rămas bun de la frumoasa mea clasă a XII-a A alături de

dragul ei diriginte.

Sper ca plecarea noastră din acest liceu să ducă la schimbări pe care noi nu le-am putut avea, și care sper din tot sufletul să se întâmple pentru că elevii s-au săturat de anormalități și incompatibilități. Elevii vor o schimbare și schimbarea nu vine în rândul lor! Niciodată nu va veni în rândul lor!

Bun rămas CNDV! Bun rămas frumoasei mele clase a XII-a A și dragului nostru diriginte!

„Aut viam inveniam aut faciam”

Moldovan Laura

Încep prin acest citat care, mai mult sau mai puțin, mi-a marcat experiența liceului și care se traduce astfel : „Fie voi găsi o cale, fie voi face una”. Acest citat rezumă în linii mari aventura pe care am avut-o în cei patru ani de liceu, aventură care în mai puțin de trei săptămâni va lua sfârșit. Încă de la început am fost o clasă aparte, ieșită din tiparele clasice ale unei clase de mate-info.

Am păsit cu sfială pe poarta liceului, precum niște bobocei sau cum ar spune domnul profesor de limba română „în stadiul de neofit”, iar în scurt timp vom ieși din acest liceu niște oameni capabili de a realiza lucruri mărețe. Pot să spun că experiența liceului, în cazul clasei a XII-a A, nu a fost doar despre realizări academice, ci a fost despre realizările noastre privind idealurile în viață, reușind astfel să îmbinăm utilul cu plăcutul. Poate la nivel școlar nu am reușit să ne ridicăm la așteptările colegiului, dar la nivelul valorilor spirituale clasa a XII-a A depășește de multă vreme limitele cunoscute de acest liceu. Câteodată, chiar și după acești patru ani, gândul meu zboară la „Cum era dacă: nu eram pasăți de la un diriginte la altul, ca și niște obiecte fără valoare? Cum era dacă șansa și norocul erau de partea noastră privind anumite discipline școlare? Cum era dacă am fi fost acea clasă tipică de matematică-informatică?”. Răspunsul acestor întrebări ar fi unul total irelevant azi, dar pot spune cu mâna pe inimă că nu am fi fost ceea ce suntem, nici măcar pe aproape; aceste

experiențe ne-au maturizat timpuriu și ne-au unit, mai tare decât orice altă clasă a acestui liceu de prestigiu. Unele lucruri nu pot fi schimbate, nici nu merită aduse în discuție, pentru că nu vor schimba situația actuală, dar ceea ce se poate afirma, cât de vocal posibil, și ceea ce i-am sfătu pe cei ce vin din urmă, e să nu permită ca visele să le fie zdrobite, să-și exprime opiniile și să lupte pentru a schimba ceea ce îi deranjează, deoarece schimbarea și evoluția stă în omul nerezonabil, nemulțumit de condiția sa, acesta neputând să se adapteze la șabloanele impuse de colectivitate, lucru pe care și clasa a XII-a A l-a făcut, scoțându-și în evidență valoarea. După doi ani în care speranța părea a fi pierdută, în clasa a XI-a, norocul a fost de partea noastră, iar clasa a fost preluată de un domn profesor de educație fizică, care a reușit să ne unească și mai mult, să ne sprijine și să ne arate că mereu există cineva care să fie de partea noastră, un profesor care poate fi numit „Domnul diriginte”, în adevăratul sens al cuvântului. Ca reprezentant al clasei am reușit să imortalizez toate momentele, fie ele bune sau rele, prin care clasa mea a trecut de-a lungul acestor minunați ani și pot să declar că sunt extrem de mândră de oamenii care au devenit ,de oamenii care vor ieși din această instituție- predispuși la a realiza lucruri mari, demne de valoarea acestor oameni-, de ceea ce am reușit să realizăm ca și clasă și de impactul pe care am reușit să îl lăsăm asupra liceului.

Concluzionând cele mărturisite mai sus, pot să spun că nu am niciun regret referitor la această clasă, doar că aventura noastră se sfărșește atât de repede. Sunt de părere că toate lucrurile se întâmplă cu un motiv sau altul, iar întâmplarea ca această clasă să fie atât de proporțională, mă face să fiu încrezătoare ,să-mi dau seama că, poate , miracolele există și că unele lucruri sunt exact cum trebuie să fie.

Gaudemus

Stefi

Suntem cunoscuți drept de cea mai „bună” clasă de A din ultimii 30 de ani, unde numele nostru răsună în sala profesorală, aproape în fiecare zi, ba că suntem prea tăcuți la ore ori prea gălăgioși în pauze, (cel mai probabil ne-ați văzut cerând boxa pe la etajul 1). Mereu am fost aşa mai speciali, încă din clasa a IX-a nu ne-am putut acomoda nici cu liceul, nici cu profesorii, eram invers proporționali (să se vadă că suntem la mate-info) cu aproximativ tot ce se întâmpla în jurul nostru. Aveam senzația total era împotriva noastră și nimic nu se putea rezolva, deși ne spuneam of-ul într-un mod continuu, prietenile dintre profesori erau mult mai importante decât ce însemnăm noi pentru colegiu, că doar elevii se duc și relațiile rămân. Ne simteam singuri și pe bună dreptate spun ce spun, doar câteva cadre didactice ne făceau să ne simțim ca și acasă, doar câțiva doreau să ne asculte, să vadă cum ne integrăm sau să ne ajute în special. Dar totuși, viața de boboc nu a fost aşa de rea, balul a îmbunătățit puțin situația, fiind una dintre cele mai frumoase experiențe (aici Miss Talent 2018), unde scapi de ore că ai „pregătire pentru bal” și sceneta o faci cu o zi înainte. Și să fim serioși, balurile de la Dragoș sunt TOP, iar toți oamenii ce fac acest eveniment să existe sunt absolut minunați, foarte deschiși și super amuzanți. Deci, în orice clasă ați fi, trebuie neapărat să vă implicați, nu o să regretați, garantez.

Dar totuși, clasa noastră nu este deosebită degeaba, ne place să ne spunem că am fost „ai nimănui”(v-ați prins), fiind pasăti de la un diriginte la altul și fiindcă a treia oară e cu noroc, maestrul în arta sportului, domnul Radu, a preluat conducerea și (să sperăm) va înscrie cu noi până la final. Deși este nou în colegiu, copiii îl adoră și dovada este mai mult decât evidentă: sala de sport fiind plină la orice oră și biroul său e invadat de cele mai multe ori de către elevi. Pot spune că, este exact ce avea nevoie liceul, o persoană ce știe să vorbească cu copiii, indiferent de vîrstă pe care o au, ce îi ascultă și încearcă să dea cele mai bune sfaturi, deși uneori nu ai spune că este o persoană atât de serioasă, la câte glume face și la cât râde. Însă, prezența lui a umplut acel gol rămas după atâtea promisiuni încălcate, fiind dornic încă, din prima zi, să ne ajute chiar cu riscul de a scutura puțin apele printre colegii săi. Deși a venit pe la mijlocul clasei a XI-a, instantaneu s-a produs un

click, ceva inexplicabil, ce a făcut să ne atașăm de el într-un timp record, iar relația noastră cu el să evolueze pe zi ce trece. De aceea consider, că toate evenimentele din viața noastră sunt aranjate cu scop anume, toate vin la timpul lor și că doar prin răbdare și încredere se pot întâmpla lucruri frumoase aşa cum a fost în cazul nostru.

Să nu vă gândiți că în cadrul clasei a fost totul roz, tot procesul a fost la fel de complicat, dar parcă aici am dus-o mai bine, fiind toți în aceeași situație. Sincer, nu cred că aș fi vrut să fiu în altă clasă cu alte persoane, deși o bună parte au ales să facă acest lucru. Cu ei am ajuns până la capătul răbdării, ca după să o iau din nou, de la început. Am împărțit cele mai mari scandaluri, dar și cele mai frumoase amintiri fără de care viața mea nu ar fi fost completă. Așa cum sunt ei: agitați, zgomotoși, duși de acasă mi-au oferit niște clipe unice, căci au știut cum să se distreze, cum să acapareze ringul de dans, să se facă remarcăți prin ideile lor originale și să riposteze de câte ori era nevoie. Chiar dacă pandemia ne-a furat din anii liceului, fiecare moment pe care l-am avut împreună cu ei l-am făcut să conteze. Sper ca aceste legături ce le-am creat să nu se termine odată cu absolvirea liceului și să fie mai strânse ca niciodată, chiar dacă vom fi în colțuri diferite.

Experiența pe care am avut în cadrul colegiului a fost foarte diversificată, unde am aflat că liceul nu se compară cu HighSchool Musical, că nu toți profesorii te tratează aşa cum ar trebui și că pentru a fi ascultat trebuie să te impui ori de câte ori este nevoie. Cineva mi-a spus cândva că atunci când termini, în viață, Colegiul „Dragoș Vodă” ești pregătit pentru tot ce urmează și tind să cred asta, căci e nevoie de un psihic bun să treci prin toate experiențele ce le oferă liceul: te descoperi pe tine însuți, descoperi ce este iubirea și stai cu persoana iubită pe hol la geam, află ce înseamnă să ai înima frântă, cum să trăiești experiențe noi și află cum este de fapt lumea din jurul tău. Sfatul meu este să încerci cât mai multe lucruri, să te impeli în proiecte, să spui „DA” la toate propunerile(legale) și să nu îți pese părerile altora, atât timp cât tu ești fericit. Sper ca generațiile viitoare să fie îndrăznețe și gălăgioase, căci asta reprezintă după mine Colegiul Național „Dragoș Vodă”.

Clasa a XII-a B

Asta e pentru voi, XIIB

Boroica Denisa

Ni s-a spus să scriem despre anii de liceu, despre cum ne-a schimbat pe noi ca oameni, despre experiențe și alte aspecte clișeice despre care s-au scris și se vor mai scrie mii de alte articole, poezii și amintiri lăsate și uitate pe foi de caiet.

N-am să fac asta. Pentru cei care vor să afle cum e liceul, cuvintele astea nu sunt pentru voi. Îi sfătuiesc să își aștepte cu nerăbdare rândul când vor simți pe pielea lor cum e să știi că zilele de licean îți sunt numărăte. Atunci va fi momentul când vor simți cu adevărat ce înseamnă să termini cei patru ani de liceu și că viața e de acum în mâinile tale – și niciun articol, carte sau poezie nu vă va putea face să simțiți la fel.

Dând timpul înapoi, prima zi de liceu pare ca a fost acu' un veac. Pe atunci eram alți oameni, pe care nu vom mai avea șansa să îi întâlnim. Nu ne cunoșteam cu toții, nu știam că vom trece prin situații pentru care cărțile de istorie vor avea un capitol rezervat, nu știam că vom deveni norocoșii liceului și vom scăpa ca prin minune de „teza” de la economie sau că îl vom avea ca diriginte pe cel mai înțelegător profesor

care își rupea o bună parte din timpul lui să ne motiveze colecția de absențe. (Domnule diriginte, promitem că acel timp pe care „ni l-ați oferit” nu a fost în zadar.)

Apoi ne-am întors din pandemia care ne-a ținut departe unul de altul și am regăsit oameni noi, „faimi” și ambițioși, de care acum mă leagă amintiri foarte dragi și despre care vom râde atunci când timpul ne va reduce în același loc. Să înșir amintirile din liceu? Fiecare l-a trăit altfel. Vă las pe voi, XIIB, să retrăiți acum, la final, amintirile voastre preferate din timpul liceului, aşa cum vreți să vă rămână pentru totdeauna în sufletul vostru.

Și după, să mergem toți la ultima oră de mate, să îl auzim pe domul profesor rostindu-și una din faimoasele lui replici, să chiulim pentru o ultimă dată, să intrăm pentru ultima dată pe ușa bibliotecii unde ne-am petrecut atâtă timp... apoi va urma o ultimă strigare a catalogului... o ultimă îmbrățișare... un ultim adio.

Asta e pentru voi, liceul în câteva cuvinte.

Cei mai frumoși ani

Coposciuc Mara

Liceul înseamnă descoperire, libertate, eșec, dar mai ales reușită. Chiar dacă fiecare a făcut o tragedie când primea o notă mică, în special la începutul clasei a IX-a, am ajuns într-un fel sau altul la finalul acestuia. Pentru mine, liceul, dar mai ales clasa a XII-a, a fost cea mai frumoasă etapă a vieții pe care am reușit să o parcurg până în prezent, deoarece am descoperit mulți oameni frumoși de la care am avut și am în continuare lucruri de învățat.

Fiecare este diferit în felul său și acest lucru s-a putut observa cel mai bine, în clasa mea, în momentul în care încercam să ne punem de acord să facem ceva, iar deciziile ajungeau să fie luate, într-un final, cu ajutorul unui chestionar în urma căruia varianta cu cea mai multe voturi urma să fie aplicată. Nu putem să uităm, însă, nici de celebrele plecari în masa de la ore, în urma cărora doamna profesoară de limba română a spus că noi învățăm “la seral”, dar mai ales de data în care doamna directoare ne-a prins când

încercam să negociem cu portarul să ne lase să ieșim pe poarta din față ca să nu fim nevoiți să sărim gardul.

Chiar dacă am făcut aproximativ un an și jumătate de scoala online, acest lucru nu ne-a împiedicat să rămânem uniți ca și clasă, legând multe prietenii care cred că vor ține o perioadă lungă de timp, deoarece ne-am atașat foarte mult unii de ceilalți, reușind să ne acceptăm aşa cum suntem și să descoperim în cei din jur elementele care ne lipseau fiecărui.

Nu pot să nu recunosc că o să îmi fie dor de toți colegii mei, pentru că după patru ani în care i-am văzut sau, în timpul școlii online, mai mult i-am auzit, am format o mare familie de care va trebui să mă despart, chiar dacă mi-ăș dori să îmi pot petrece și următorii ani de școală alături de aceștia, deoarece acolo unde este XII B sigur urmează să se întâmple ceva memorabil.

Clasa a XII-a C

Liceul, ce vis frumos...

Clasa a XII-a C

Cu totii abia aşteptam să ajungem la liceu: ni se spunea că ne vom distra, că vom lega prietenii și că vor fi anii cei mai frumosi din viețile noaste. Ni se mai spunea că vom crește, că ne vom maturiza și că vom învăța de la profesorii cei mai buni. Noi am crezut, ne-am făcut aşteptări mari și ne mândream că am reușit să intrăm la Colegiul Național „Dragoș Vodă”. Încă din primele săptămâni am realizat că lucrurile nu sunt așa cum credeam noi, ...visul se spulberase. Noi suntem clasa a XII-a C și putem să descriem experiența noastră la liceu cu un singur cuvânt: DEZAMAGIRE. În cei patru ani de liceu, tot ce s-a spus despre noi a fost „C-ul nu poate”, „C-ul nu stie”, „C-ul nu este în stare”.

Ce aşteptări am avut noi de la liceu? Ne aşteptam să fim apreciați pentru efortul pe care, la fel ca celelalte clase din generația noastră, l-am depus, ne aşteptam ca profesorii să ne respecte, să ne înțeleagă și să ne

ajute. Ne aşteparam să avem un Diriginte pe care să putem să ne bazăm, cu care să vorbim, care să ne fie „prieten” și să ne aprecieze...Din păcate, nu am avut.

Cu ce am rămas din liceu? Am rămas cu amintiri, cu multe amintiri. Ne amintim atacurile de panică ce precedau orele de biologie, ne amintim frica din timpul orelor de fizică, cum de altfel ne amintim și teroarea cu care mergeam la orele de matematică în clasele a IX-a și a X-a.

Am fost singuri, nimeni nu ne-a oferit ajutor, toată lumea ne-a criticat și ne-a subestimat, dar noi am demonstrat că se înșelau. Am demonstrat că suntem puternici, am demonstrat că putem și că suntem în stare. Am crezut în noi și am arătat că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, am reușit să ajungem până aici, am reușit să ajungem la absolvire. Cu bune și cu rele, noi am fost, suntem și vom fi clasa XII C, generația 2018-2022.

Clasa a XII-a D

Bun rămas, drag liceu!

Aura Onița

Am fost opt ani elevă la acest liceu, un liceu de prestigiu cu profesori excelenți. Am legat amintiri frumoase cu colegii și profesorii, pe care nu le voi uita niciodată. Toată lumea susține că perioada liceului este cea mai frumoasă din viața unui adolescent. La început nu am crezut, dar acum, la final încep să realizez cât de multă dreptate au. După această perioadă mă despart de liceu cu un bagaj

mare de cunoștințe care îmi va fi de folos pe parcursul vieții și cu o mare durere în suflet că trebuie să părăsesc școala în care m-am dezvoltat și am învățat să mă descurc în viață. Le urez celor mai mici care citesc aceasta revistă noroc la liceu și am un sfat pentru ei: distrați-vă cât puteți, faceți-vă amintiri frumoase și credeți atunci când cineva va spune că liceul e cea mai frumoasă perioadă a vieții!

Liceul...

Grumaz Yasmina Nicole

După atâtea combinări de n luate câte K și o infinitate de probabilități, am ajuns la liman cu picioarele pe Pământ.

Deși am avut momente de dificultate și incertitudine, la fel ca și Felix Sima, finalul acestora a fost mereu unul victorios asemenea bătăliei de la Stalingrad.

Acești patru ani alături de colegi au fost de neuitat... lecții de viață, prietenii, atâtea planuri de a fugi de la ore care erau mai complexe decât formula chimică a ocitocinei.

În amintirea mea va rămâne frumoasa viață de liceu, colegii, dar și cadrele didactice, care m-au ajutat să devin cea mai bună versiune a mea.

Clasa a XII-a E

Experiența liceului, pentru mine, a fost neașteptată. Este o perioadă a schimbărilor, a provocărilor, una în care ne cunoaștem pe noi și totodată învățăm să-i cunoaștem și pe cei din jur.

Au fost patru ani în care am realizat cât de imprevizibil poate fi viața, în care am învățat că trebuie să trăim prezentul și că aproape totul este temporar.

Liceul este cea mai frumoasă perioadă, care pe mine m-a maturizat, m-a făcut să înțeleg că totul depinde

de mine în ceea ce mă privește, iar prin diferitele situații prin care am trecut, perioada liceului a contribuit la formarea mea ca persoană.

Am avut parte de o dirigintă care și-a dat interesul și a fost mereu alături de noi. Nu am fost cea mai unită clasă, dar am avut niște colegi cu care m-am înțeles și m-am simțit bine mereu.

A fost o perioadă grea, dar în același timp a fost cea mai frumoasă, a fost plină de experiențe și trăiri noi, mai exact a fost un roller coaster de sentimente.

Vlad Diana

Pe parcursul anilor de liceu, cred că atât eu, cât și colegii mei ne doream să ajungem să trăim acest moment, cel al despărțirii de aceste holuri, să putem trăi viața de student. Parcă acum eram boboci și ne uitam cu rușine la cei din clasele mai mari, gândindu-ne cum va fi când vom ajunge și noi ca ei. Lucrurile s-au schimbat, despărțirea de acest liceu este una grea, deoarece realizăm că se încheie o etapă importantă din viața noastră. Acum îmi doresc să fiu din nou „boboacă”, să retrăiesc curiozitatea și agitația care îmi creionau personalitatea pe atunci.

Cu bune și cu rele, liceul a fost o etapă superbă, o etapă care ne-a format ca oameni și a reușit să ne pregătească pentru viața ce urmează din toamnă. Consider că am fost o clasă unită, cu un colectiv format din toate tipurile de personalități, toate tipurile de oameni, fapt care ne-a legat cu adevărat.

Anii de liceu trăiți vor rămâne mereu în sufletele noastre, ani de care o să ne amintim cu drag, ani în care s-au legat prietenii, ani în care ne-am maturizat și ne-au ajutat să știm încotro să privim.

Ioana Simion

Liceul este locul în care începem o perioadă minunată a vieții și anume, adolescența. În primul an, nu credeam că timpul va trece atât de repede și că în scurt timp, liceul va rămâne o amintire. O amintire frumoasă, deoarece în acești ani am învățat să privesc viața cu alți ochi, să mă bucur de libertate, de oameni și de oportunități. Am învățat că pentru a ajunge la succes, trebuie să trec și prin multe eșecuri și că singura persoană cu care trebuie să fiu în competiție, sunt eu.

Le mulțumesc profesorilor care au avut răbdare cu noi și care ne-au suflat în aripi, pentru a ne putea lăzborul spre o lume nouă, spre șanse noi, mai exact, spre viața de adult. În special, vreau să îi mulțumesc doamnei diriginte, Stoianovici Adelina, care timp de patru ani, ne-a iertat fiecare greșeală și ne-a fost alături în orice moment.

Totodată, le mulțumesc prietenilor, fără de care viața de liceu ar fi fost plăcătă. Am întâlnit persoane deosebite, alături de care am trăit momente de neuitat. Am cunoscut oameni atât sinceri, care mi-au demonstrat ce înseamnă prietenia adevărată, cât și falși, care îmi erau alături doar cu un scop. Totuși, am reușit să învăț de la fiecare câte ceva și îi voi purta în suflet mulți ani de acum încolo.

Picături de soare desenate în caiete, lecții nescrise, desene pe bancă, conversații în șoaptă, anii de liceu reprezentă povestea adolescentină trăită în „Dragoș Vodă”.

În prima zi de liceu, am fost o străină pe holurile mereu aglomerate. Am ajuns să cunosc persoane fascinante, cărți ascunse pe rafturile bibliotecii,

îmi voi aminti cu drag fiecare excursie în care somnul era ultimul la care ne gândeam, deoarece distracția era pe primul loc. Pauzele în care stăteam unii cu alții și povesteam diverse lucruri sau orele de la care plecam prin oraș.

Cu siguranță voi zâmbi mereu când îmi voi aduce aminte de primul doi la geografie sau bucuria pe care o simțeam atunci când sună clopoțelul după o oră de matematică. Nu voi uita fericirea pe care o aveam, de multe ori, înaintea orelor de istorie, deoarece știam că domnul profesor va spune o glumă bună sau orele de română în care vorbeam despre diferite personaje, de la care am învățat ce să fac și ce să nu fac niciodată.

De la fiecare dascăl am avut ce învăța, datorită faptului că împărtășeau cu noi experiențele trăite, dar și pentru că pe lângă materia predată, dădeau sfaturi utile, pe care le-am pus în aplicare deja sau pe care va urma să le pun.

Pentru mine, anii de liceu au însemnat emoții, zâmbete și lacrimi, câștiguri și pierderi, libertate, distracție, prietenie, iubire și cel mai important, perioada în care m-am descoperit pe mine. Îmi va fi dor de fiecare moment petrecut între peretii acestui liceu sau în afara lui, dar mai ales de cei alături de care am trăit toate aceste clipe.

Alina Govor

profesori ce iubesc să predea .

Sfărșitul clasei a XII-a este începutul unei noi experiențe. Este începutul pentru care am fost pregătiți în acest liceu. Vom fi mereu conectați de amintirile lăsate în urmă, de excursiile trăite, orele la care nu am participat, cafelele de dimineață, pauzele așteptate.

Miton Carina

Clasa a XII-a F

„S-au despărțit ... era cazul, se și săturaseră de visat împreuna, atinseră o limită a timpului parcurs laolaltă ... călătoriseră fericiti cățiva ani fără să se întrebe de ce s-au întâlnit, încotro au să o apuce după o vreme. Merseră pe aceeași cărare, începuseră umăr lângă umăr, dar în taină fiecare începuse să-și viseze propria cale, să-și ridice ochii spre cer și să -și caute steaua...”

Ion Jurcarovin

Ani de liceu

Știrb Mădălin

Ce repede au trecut cei patru ani, ca o pană în bătaia vântului. Îmi amintesc că la început eram un boboc oarecare, solitar și nesigur (sincer să fiu am rămas la fel!), însă ceea ce nu știam era faptul că liceul avea să mă schimbe ireversibil. Pandemia pare să-mi fi influențat destinul. Sună clișeic, dar ce am experimentat atunci mi-a modelat sinele. Sunt într-o continuă schimbare, experimentez și analizez lumea. M-am maturizat atât fizic, cât și mental, m-am „înrătit” și am greșit, pregătit să îmi împlinesc idealul. Întotdeauna m-au atras cuvintele, patosul și libertatea exprimării, punându-mi amprenta asupra muncii mele în încercarea de a mă afirma. Deși nu a durat, liceul m-a educat, descoperind cine pot fi și conferindu-mi scânteia unui univers al posibilităților.

Simt că pot dezvălu doar o fărâmă din cunoașterea dobândită. De-a lungul anilor, am experimentat

aproape toate sentimentele posibile. Momentele de îndoială și de neputință au fost nelipsite, iar acum, simțind că această etapă se sfărșește, aş vrea să las în urmă măcar o părere. Liceul s-a simțit ca o povară în ceea ce privește învățatul, acutizat de propriile tendințe perfecționiste, dat totodată au fost cei mai frumoși și valoroși ani, ani ai metamorfozei. Am recurs la zâmbete și lacrimi, stres și deznădejde, toate acestea conducându-mă aici, pregătindu-mă să ies pentru ultima dată din acest liceu. Atâtea amintiri și regrete au reprezentat fundamental personalitatea mele. Acum, lucid și dormic să vorbesc, dezvălu ceea ce am înțeles. Mi-am descoperit potențialul și îmi exploatez limitele în încercarea de a fi victorios, mă înarmează pentru a-mi clădi viitorul și am speranța că voi reuși.

Cuvânt înainte

Dunca Ecaterina

Doar câteva clipe ne mai despart de momentul în care vom părăsi băncile liceului definitiv. Anii de liceu reprezintă un capitol în cartea vieții, capitol care aflat pe final își scrie singur ultimele pagini, pentru ca noi am scris destul pagini înăbușite de regrete atât în inimile elevilor cat și în ale profesorilor.

În acești patru ani, am învățat, să iert, să am răbdare, să-mi asum responsabilitatea pentru alegerile mele. M-am dezvoltat din toate punctele de vedere, ascultând și observând pe alții, încercând și greșind.

Pentru mine, experiența liceului a fost una bogată în activități, trăiri și sentimente de toate felurile. M-am transferat la Colegiul Național „Dragoș Vodă” în clasa a X-a, de la un Colegiu din Baia Mare, însă aceasta decizie necesită o altă poveste. De când am ajuns aici, mi-am promis ca o să fac în aşa fel încât, la final să simt că experiența liceului a fost una memorabilă. Am făcut astfel să nu îmi permit luxul de a mă plăcăti, însă totul a trecut atât de repede, iar eu încă nu simt ca am gustat din tot. Totuși, nu acesta este cel mai mare regret al meu. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş face totul exact la fel, m-aș strădui să trăiesc în prezent, să savurez momentul mai mult. Viața este formată numai din momente, momente care devin amintiri, iar amintirile în timp se degradează. În acești patru ani am avut o mulțime de realizări în procesul de autocunoaștere, prin intermediul liceului mi-am descoperit și exploat pasiunile, mi-am simțit potențialul, iar acest proces este abia la început.

Am avut posibilitatea să cunosc oameni noi, oameni care și-au pus semnătura atât în catalog cât și în inima mea. De la fiecare profesor am cules câte ceva, și nu numai asimilarea unor informații, ci și lecții de viață, experiențe, păreri etc. Am respectat și admirat în modul meu tacut pe fiecare profesor de la clasă, iar o dată cu terminarea liceului, acest lucru nu se va încheia.

Celor care rămân în liceu, le urez succes și vreau să le dedic următoarele rânduri: Bucurați-vă de fiecare clipă cât durează, faceți lucrurile la timpul lor, nu vă lăsați păcăliți de fraza iluzorie „mai avem timp” și fiți voi învăță, nu vă lăsați condași de prejudecăți!

Cândva, orele care parcă nu se mai terminau o să vă lipsească, la fel și zâmbetele ironice aruncate prin clasă; playlist-ul bogat fără de care chiar nu se putea în nici o pauza, noptile nedormite încercând a asimila toată materia de pe un semestru, coada de la chioșc din pauza mare, râsetele în taină din bibliotecă la „învățat” cu colegii...

Diminețile nu vor mai fi la fel, iar plecatul de la ore nu va mai avea același impact. S-ar putea să vă amintiți de aceste momente sau s-ar putea să nu; ceea ce o să vă amintiți sunt oamenii cu care ați petrecut și cum v-ați simțit împreună. Toate aceste momente, oameni și sentimente năvală, sunt un moment mare pe care noi îl numim viață. Apreciați clipa pe care o aveți și oamenii din jurul vostru!

Multe am învățat în băncile liceului, dar nu am învățat încă să-mi iau rămas bun...

Încă de mică mi-am dorit să urmez acest liceu fiind îndrumată în cea mai mare măsură de ceea ce auzisem despre performanțele elevilor și prestigiul asociat acestui liceu. Voi am să fac parte din acest colectiv și să mă fac remarcată prin rezultate foarte bune la învățătură. Însă, odată ce am trecut pragul acestei clădiri, cu pași sfioși și cu mari emoții pentru ceea ce va urma, am realizat că nu se rezuma totul doar la bagajul de cunoștințe acumulat și la niște note trecute în catalog, ci la viața însăși și la dobândirea

calităților necesare integrării în societate.

Pentru mine, CNDV a constituit cadrul perfect în formarea mea ca om. De-a lungul celor patru ani am avut parte de îndrumarea unor profesori minunați care au pus, fiecare în parte, câte o cărămidă la formarea caracterului meu. Unii mi-au fost ca și niște prieteni, alții m-au învățat prin severitatea lor ca nu totul în viață este roz.

Îmi voi aminti cu drag de anii de liceu și de toate „peripețiile” din această perioadă.

Bizău Carla

Cine am fost acum patru ani? Cine sunt eu în prezent? Spre ce viitor mă îndrept?

Acestea sunt întrebările care îmi blochează mintea în ultimul timp. Ceea ce urmează să scriu, nu reprezintă doar cuvinte aşezate pe foaie, ci cea mai importantă perioadă din viaţa mea, şi nu numai, cea mai importantă perioadă din viaţa oricărui adolescent: liceul.

Când spun Colegiul Național „Dragoș Vodă” nu fac referire doar la o clădire veche de 100 de ani. După patru ani, Colegiul Național „Dragoș Vodă” pentru mine este o a doua casă. Întâmplările din cei patru ani sunt atât plăcute cât și mai puțin plăcute.

Când mă uit spre trecut, am impresia că 2018 a fost acum o veşnicie. Îmi amintesc clar prima zi când am intrat pe poarta liceului, încărcată de emoţie, dor de casă și frica de necunoscut. Nu ştiam ce se va întâmpla cu mine din acea zi, unde voi ajunge și mai ales, cum își va lăsa amprenta liceul „Dragoș Vodă” asupra mea. Voi spune adevărul: au fost cei mai grei, dar și cei mai frumoși patru ani din viaţa mea. De-a lungul anilor, am realizat că „Dragoș Vodă” îți oferă două posibilități: 1) ieși din zona ta de confort, devii cea mai bună versiune a ta, demnă de Colegiul Național „Dragoș Vodă” sau 2) găsești scuze în loc să îți depășești limitele și găsești liceul ca fiind principalul vinovat pentru comoditatea ta.

Au fost patru ani grei atât pentru noi, elevii, cât și pentru părinți și profesori. Erau zile în care tot ce ne doream era să dormim, să stăm acasă, fără stres și fără teme, însă această dorință a luat sfârșit odată cu venirea pandemiei, care a schimbat totul. Trebuia să stăm acasă doar pentru două săptămâni, care de fapt s-au transformat în aproape doi ani. Am ieșit din liceu copii și ne-am întors adulți, care erau cu un pas mai aproape de a-și îndeplini visul. Ceea ce nu am realizat

noi, este că, pandemia ne-a răpit cei mai importanți ani din liceu, ani în care ne-am fi apropiat mai mult unii de ceilalți.

Colegiul Național „Dragoș Vodă” a fost pentru noi „răul necesar”. Ne-a trezit la realitate, ne-a învățat ce înseamnă iertarea, ne-a învățat să avem răbdare, iar pe unii dintre noi, să trăim departe de familie și în același timp, să facem din niște străini, o familie, pentru că asta este clasa a XII-a F din CNDV: O FAMILIE. Am învățat să ne acceptăm unii pe alții și să încercăm să ne iubim, și pot spune în final, că am reușit (chiar dacă în unele zile a fost mai greu, cu ajutorul doamnei diriginte Gabriela Ilieș, totul a fost posibil).

Dragi CNDV-iști din XII F, a fost o adevărată plăcere să împart cu voi amintiri care vor rămâne vii, atât aici, între zidurile liceului, cât și în inima mea!

Dragi profesori, vă mulțumesc pentru tot „răul” care de fapt a dus spre bine! (Vreau să-i mulțumesc în special doamnei profesoare Nodiș Simona, care ne-a făcut viața mai ușoară în CNDV cu râsul și glumele sale).

Dragi viitori CNDV-iști, nu uitați să vă bucurați de fiecare moment!

Dragă eu din trecut, ai reușit! În scurt timp, te vei despărți de liceul pe care acum patru ani l-ai văzut ca pe o închisoare, iar acum îl vezi ca pe o casă în care ți-ai construit o familie. Dacă în prima zi ți-a fost frică de ce va urma, azi ești mai pregătită ca niciodată să înfrunți obstacolele din viața ta. Ai devenit cea mai bună versiune a ta și totodată pasiunea ta a prins viață între aceste ziduri, datorită doamnei profesoare de limba română, Lozbă Raluca.

Tie, Dragoș Vodă, îți mulțumesc pentru acești minunați ani, dar călătoria noastră se încheie aici și acum, iar eu voi zbura ca o bufniță spre noi orizonturi.

Clasa a XII-a G

În pragul despărțirii

Chiș Măriuca Claudia

Atunci când am deschis prima dată uşa solidă şi impunătoare a Colegiului încă o aveam în spate pe mama. Astăzi doar eu sunt răspunzătoare pentru copilul pe care îl port în suflet. Începerea liceului îmsemna pentru mine un nou început, patru ani în care aveam ocazia să îmi dău seama cine vreau să fiu şi ce pot să fac în această viaţă.

Îmi amintesc prima întâlnire cu colegii. Emoţiile îmi făceau toate oasele să tremure. Eram dornică să îmi fac prieteni, să îmi cunosc noua dirigintă şi să explorez necunoscuta clădire pe care o priveam atât de mirată.

La festivitatea panglicilor nu îi mai vedeam pe copiii din clasa a nouă, vedeam oameni maturi, stăpâni să îşi croiască drumul spre viitor. Din experienţa mea în acest liceu am învăţat că unele lucruri sunt temporare, că prietenile se leagă în cele mai neaşteptate momente, cu oamenii cu care nu te aşteptai să ai ceva în comun şi se destramă în câteva clipe din cauza unor dispute banale.

Am învăţat că fiecare profesor este la rândul lui un fost elev. I-am înţeles pe unii pentru autoritatea de care au dat dovadă. Astăzi nu pot să văd decât acţiunile care au dus la comportamentul lor şi de

aceea nu port ranchiuănă niciunuia. Pe alţii i-am luat drept modele. Înţelegerea, modestia, iubirea, bunătatea şi sinceritatea de care au dat dovadă m-au mişcat în repetate rânduri, iar acest lucru m-a făcut să vreau să devin un om mai bun. Un om cu zâmbetul pe buze în faţa greutăţilor.

Le mulţumesc colegilor pentru amintirile care mi-au rămas întipărite în minte, pentru toate momentele în care am fost uniţi şi chiar pentru neînţelegeri. Am avut parte de un colectiv unic din toate punctele de vedere şi pot să spun că am avut multe de învăţat de la fiecare, de aceea le doresc o viaţă frumoasă plină de reuşite. Văzându-i pe aceşti oameni crescând sub ochii mei, clipa despărţiri îmi lasă un gol în stomac. Experienţele sunt nenumărate, prea multe să le pot enumera în câteva rânduri.

Doresc tututor celor care o să păşească pe treptele liceului anul viitor să lupte pentru vise, să se bucure de timpul rămas şi să înveţe ceva nou în fiecare zi, iar celor care în toamnă uşile claselor se vor deschide le urez: Bun venit spre un nou TU, bun venit spre noi experienţe de viaţă, spre reuşite şi dezamăgiri, fiindcă totul este o combinaţie gri, nu doar alb sau nu doar negru.

Patru ani de liceu în doi ani de amintiri

Tupisca Denisa

Liceul este un loc de care unii își amintesc cu drag datorită experiențelor avute timp de patru ani, a prietenilor legate, a lacrimilor vărsate, cât și a râselor împărtășite.

Dar este pentru toți la fel? Înseamnă liceul pentru toți o amintire plăcută, melancolică, odată cu terminarea celor patru ani? Din păcate, eu nu pot să răspund cert, fiindcă eu consider că doi ani din experiența autentică a unui elev de liceu, mi-au fost luați pe neașteptate de epidemia Covid-19.

Am început liceul în anul 2018, iar la acea vreme clasa a XII-a părea la secole distanță. Acum, aproape patru ani mai târziu, realizez cu regret că nu am știut să mă bucur cum trebuia de primul an de liceu. Deși liceul la care intrasem, Colegiul Național „Dragoș Vodă”, a înțeles importanța marcării primului an de liceu pentru noi prin diverse festivități și activități cu scopul de a crea legături amicale între elevi, cât și înspre a induce un sentiment de siguranță pentru noi față de noii profesori, clasa a IX-a a trecut într-o clipire.

Nu am să uit niciodată ziua în care doamna dirigintă m-a chemat pe hol pentru a mă înștiința de noua mea poziție drept „Ambasador Junior al Colegiului Național Dragoș Vodă”. Cu zâmbetul pe buze și o privire călduroasă, ea mi-a explicat răbdătoare pe ce se baza de fapt noua organizație la care m-a înscris chiar ea. În acel moment mă puteam gândi doar la câtă incredere tocmai îmi acordase și la faptul că nu pot, sub nicio formă, să o dezamăgesc. Nu știam la acea vreme că acest titlu urma să îmi aducă atâtea amintiri frumoase cât și o multitudine de cunoștințe noi, dar acum, patru ani mai târziu, sunt convinsă că datorită acestei funcții, anii mei de liceu vor rămâne o amintire plăcută.

Primul an a trecut grăbit, iar liceul care la început părea un labirint imposibil de înțeles, devenise a doua noastră casă. Profesorii ale căror nume ne era greu să le reținem la început deveniseră fețe cunoscute de care ne ascundeam adesea pe hol, din rușine pentru o tema predată târziu, sau pentru o absență nejustificată într-o dimineață ploioasă. Clasa a IX-a m-a făcut să realizez că nu sunt cel mai sărguincios elev, dar cu siguranță sunt un elev cu multe opinii care cer să fie ascultate, și un elev care adesea făcea profesorii să se opreasă din predat

pentru a-mi răspunde curiozităților, pentru că , precum unii din ei ar spune, „Un profesor e mai mult decât o persoană care recită dintr-o carte”.

Tot în acest prim an de liceu am avut ocazia să vizitez Viena, Alba Iulia, Castelul Corvinilor din Hunedoara, Praga, Peștera Urșilor din Chișcău cât și multe altele. Aceste excursii m-au lăsat entuziasmată pentru viitorul an și viitoarele experiențe cu liceul, fără a mă gândi pentru o secundă că, în clasa a X-a urma să fim brusc anunțați de o vacanță datorată unui virus necunoscut.

O vacanță neașteptată la început de martie? Minunat! Ar exclama orice elev, inclusiv eu. Doar că această vacanță care începuse să cu o săptămână acasă, se tot prelungea, două săptămâni, trei săptămâni, până când am fost înștiințați de instalarea unei noi aplicații supranumită și „Classroom”.

Naivi fiind, totul suna prea bine ca să fie adevărat. Urma să intrăm la ore de acasă, să dăm teste în fața unui calculator și să ne bucurăm de treptata venire a căldurii chiar din propria curte, zi de zi. Nimeni nu ar fi crezut la început că acest virus urma să ne înlăture cei mai frumoși ani de liceu, în schimb lăsându-ne plăcute și obosiți ore-n sir în fața unei camere web.

Timpul a trecut, clasa a X-a s-a sfârșit și ea cu un simplu comentariu pe Classroom, „Vacanță plăcută, copii!”, iar noi am fost lăsați să ascultăm tăcuți experiențele altor elevi din anii anteriori, în clasa a X-a.

Părerea mea sinceră este că odată cu venirea acestui virus, liceul nu a mai fost la fel. Ne-am întors într-un final la liceu în clasa a XI-a, dar în loc să ne putem bucura de fețele cunoscute, zâmbetele colegilor în urma revederii și bucuria reintroducerii activităților colective, ne-am ciocnit de restricții precum purtarea măștii obligatorie, a festivităților limitate cât și a nesiguranței viitorului, neștiind dacă predatul online va reveni sau nu.

Îmi pare rău că nu am atâtea amintiri pe cât mi-aș fi dorit, chiar dacă aş putea să va vorbesc de zilele în care nu îmi mergea internetul și trebuia să mă scuz de la ore, zilele în care uitam să bag laptopul la încărcat și dispăream în mijlocul orelor de română, matematică sau istorie, dar astfel de experiențe aş prefera să le uit, și să îmi amintesc doar de

momentele în care încercam să le explic colegilor lecția la engleză chiar dacă fețele lor trădau confuzie, zilele în care râdeam unul de celălalt când trebuia să cântăm la muzică, zilele în care stăteam și ascultam sfaturi de la doamna dirigintă fascinanți de poveștile ei, sau chiar și zilele în care ne certam din motive

banale precum mutatul în bânci.

Acești patru ani de liceu au trecut și chiar dacă acest timp scurt nu a fost precum mă așteptam, nu o să uit niciodată de minunatele experiențe reale în acești „doi ani de amintiri”.

Sfârșitul unei experiențe

Ulici Emanuel

De multe ori, mi-a fost frică să mă uit în spatele amintirilor și a trecutului a tot ce înseamnă școală. Prima zi, un moment unic. Nu eram amic cu limba vorbită, persoane noi, voci noi, totul a fost foarte confuz. O curiozitate m-a cuprins punându-mi semne de întrebare, ce se află după acele porți gigante de fier? Nimic nu îmi aducea mai mare frică. Mama, singura persoană care mă ținea de mâna ca un copil entuziasmat de noua lui viață. Italia, un loc atât de departe și atât de diferit. România? Nici prin visele mele pătrunde nu credeam că voi pași pe pământ românesc. Rememorarea amintirilor aducea adesea lacrimi mai ales după inceperea a noului capitol din viața mea.

Liceul, distraconție, iubire, învățătură. Aspectele cele mai importante venite de la sine. Prima iubire, prima petrecere, primul 4 la română. Am intrat cu un gol în stomac pe acea ușă de lemn uscat, miroslul unei încăperi ca de muzeu îmi alina frica. Prima întâlnire cu colegii, prima întâlnire cu doamna dirigintă, a doua mamă pentru noi. Familia reprezentă iubire și

susținere, ceea ce se plimbă ca aerul curat prin clasa noastră. Eram nou, nou-venit din alte împrejurimi. Nu vorbeam limba, nu cunosteam scrisul.

Patru ani nu vor fi nimic, patru ani voi veni zilnic în acea încapere micuță, însă pereții umpluți de amintiri. Bucurie de la felicitările profesorilor, durerea când vedeam stiloul dirigintei mânând catalogul însemnând o notă defavorabilă.

Anii treceau, ne maturizam. Adolescenții care erau acum patru ani se transformau în niște majori pregătiți de viață. Liceul ne pregătește de maturitate, ne învață, ne prăbușește, apoi ne ridică. Panglicile, momentul din viață care ne spune că nu mai suntem copii. Durerea din sufletul nostru care spune „la revedere”. La revedere tuturor râsetelor din timpul orelor, la revedere colegului de bancă, la revedere carnetului drag, la revedere liceului. Banchetul ne spune fericire, cu speranța de a ne întâlni mereu la fel.

Ultimul strigăt al catalogului care ne spune „Rămas bun, colegi”!

Trăiri la final de liceu

Telepean Ionuț Gabriel

„Lucrați pentru o cauză, nu pentru aplauze. Trăiți viață, pentru a exprima, nu pentru a impresiona. Nu vă străduiți să vă faceți remarcată prezența, ci doar să vi se simtă absența. Ori de câte ori vă îndoiti de cât de departe puteți merge, amintiți-vă cât de departe ați ajuns. Amintiți-vă toate cu câte v-ați confruntat, toate luptele pe care le-ați câștigat și toate temerile pe care le-ați depășit.”

Pentru început am rugămintea ca fiecare dintre dumneavoastra, atât colegi, cât și diriginți, pentru câteva momente să închideti ochii, pentru a încerca să ne întoarcem în timp, mai exact cu patru ani în urmă. Dacă toată lumea a făcut acest gest, e firesc ca în mare parte să simțiți bucuria, dar și emoția zilei în care pentru prima dată ați călcăt în acest liceu, fiind oficial elevii acestui colegiu. Vă amintiți acel moment? Vă amintiți agitația acelei zile, când fiecare dintre noi eram dezorientați, cu inima cât un purice...aștepând ca fiecare să-și cunoască colegii, dar mai ales să o cunoscă pe cea care urma să ne ia sub aripa ei protectoare, stimata doamna diriginta LUCACI GEORGETA? Pe atunci eram doar IX G, acum am evoluat suntem XII G, dar același suflet.

N-am trăit niciodată acestă stare, când pot să spun că un ochi plângă și altul râde... Plângă datorită faptului că drumul nostru se apropie de sfârșit, urmând o despărțire, fiecare mergând pe drumul său. În același timp celălat ochi râde, poate e un râs

confuz, dar să fim serioși, înainte de acest moment poate că fiecare dintre noi a așteptat sfârșitul.

Îmi aduc ades aminte,
De colegul meu de școală,
Că era cel mai cuminte
Și mai bun la socoteală.”

Dragi colegi, o parte din articolul meu se adresează vouă. Nu am uitat de voi, nu am cum să uit! Am trait alături de voi, ca într-o familie, având mai mulți frați și surori, împărtășind momente frumoase. De la fiecare am avut de învățat câte ceva. Cred că niciunul dintre noi, chiar dacă ar vrea nu ar putea să uite momentele petrecute împreună, dar mai ales trăznăile. Cum am putea să-l uitam pe domnul Gelu fugărinde pe hol, amenintându-ne că dacă ieșim din liceu nu ne mai primește înapoi, sau momentele în care am fost uniti, ajutându-ne unul pe celălat să sărim gardul, sau cine poate să uite sandvișul savuros al colegului de bancă în zilele în care eram faliți. După spusele colegului :,,Ai bani măănânci, n-ai bani, nu ți-e foame”

Mă bucur că am fost uiniți și că am încercat să aducem rezultate bune clasei XII G. Aşa este, nu am fost cea mai buna clasă, însă nici cea mai slabă, în ciuda criticilor ce le-am primit de-a lungul acestor ani. De multe ori aceste lucruri ne-au motivat, cu toate că uneori XII G-ul era considerat nu tocmai o clasa de genii. Nu-i nimic, criticele multora ne-au

făcut să ne dorim să le arătăm că tot ce s-a spus despre această clasă nu a fost adevărat, lucru pe care îl vor vedea la afișarea rezultatelor de la bacalaureat. Vă doresc baftă la examen și mult, mult succes în viață.

Acum o să mă adresez inimii acestei clase, mama G-ului, o DOAMNĂ din toate punctele de vedere. Nu există cuvinte pentru a vă mulțumi în totalitate. Ati fost mereu alături de noi, v-ați implicat trup și suflet în formarea noastră. Comparativ cu toți profesorii, ati fost singura persoană care ne-a înțeles de fiecare dată. Ziua devinea mai frumoasă odată cu vizita dumneavoastră, era suficient, ba chiar mai mult, o vorbă bună, de la un om bun să ajunga la urechile noastre. În numele clasei îmi cer scuze pentru momentele de tensiune, dar cu toate acestea momentele bune au acoperit acele mici scăpări. Sperăm că nu v-am dezamăgit și că vă mândriți cu noi la fel cum și noi suntem mândri cu dumneavoastră.

Un sfârșit înseamnă un nou început. Încheierea

acestei etape din viața noastră reprezintă STARTUL în formarea profesională. Îmi vine greu să cred că nu o să mai am parte de anii de liceu, așteptând cu disperare vacanța de vară. Îmi vine greu să cred că a trecut aşa repede și nu în ultimul rând mi-e groază de BAC!!!

Cu siguranță o să-mi lipsească diminețile în care nu voi am să merg la școală, dar eram obligat. O să-mi lipsească banca în care am stat și nu în ultimul rând clopoțelul care anunța pauza, pe care uneori îl așteptam cu sufletul la gură, salvându-mă de ascultat sau de profesorul care mi se părea că-mi face viața un calvar. Parcă sufletul îmi plânge când mă gândesc că toate sunt pe terminate.

Colegilor din CNDV le doresc să fie uniți și să profite maxim de toate momentele petrecute împreună. Totodată îi îndemn să treacă cu vederea peste micile certuri, anii de liceu sunt prea frumoși pentru așa ceva.

IUBESC CNDV!

De completat

Dirigenți și revistă

